

lande en hem, den Graaf, zelven voordeeliger en beter is, dat daar een open heul ligt als er placht te liggen; weshalve hij voor zich en zijn nakomelingen den poorters van Rotterdam en hun nakomelingen veroorlooft weg te doen de windassen, die thans te Ouwerschie staan en de heul te herstellen en van nu voortaan te onderhouden.

Geen twijfel, al wordt er ons weer niets van gezegd, of de Rotterdammers onverwijld van deze vergunning gebruik zullen gemaakt hebben. Ditmaal was het bevel niet, zooals het vorige van het graven der vaart, aan de Heemraden van Schieland gericht, het was hun zelf gegeven, en zij behoefden niemands tusschenkomst om het werk, waaraan hun welvaart zoo grootelijk gelegen was, ten uitvoer te brengen. Gelukkig voor hen had de stoornis der scheepvaart op hun stad te kort geduurd om die voor goed naar Schiedam af te leiden. Van de tijdelijke schade zullen zij spoedig tot volledig verhaal zijn gekomen. Een groot gevaar was nog juist bij tijds afgewend.

Maar het duurde niet lang of één ander, van niet minder beteekenis, kwam hen opnieuw bedreigen. Het machtige Delft, toen nog steeds veel machtiger en aanzienlijker dan Rotterdam, bloeiend door zijn weverij en vooral door zijn brouwerij, waarvan de bieren over gansch Holland bijzonder getrokken waren — Delft wenschte een eigen haven aan de Maas te stichten en van daar uit zijn waren, en tevens die welke van boven af zijn grachten door kwamen, uit te voeren naar het Zuiden. Een geduchte concurrent voor Rotterdam, dat rijke, machtige Delft!

Wij kunnen kwalijk het vermoeden, dat zich opdringt, van ons weren, dat er tusschen dit plan der Delvenaars en de voorafgaande poging der Heemraden van Delfland, om de heul te Ouwerschie te stoppen, verband heeft be-